

manželství, neboť podle nahoře vyloženého právního stavu nebylo konání šetření toho pro rozhodnutí o nároku jmenované vdovy na vdovský plat z hlediska cit. předpisu § 27 zapotřebí.

Konečně vytýká stížnost, že žal. úřad se nezabýval skutečností, že se Augusta H. již tím platně vzdala veškerých alimentací proti svému manželu, že se při dobrovolném rozvodu spokojila s odbytným 4.000 Kč jednou pro vždy v náhradu za veškeré z manželství vzcházející majetkoprávní nároky a že tím je vyřízen i její nárok na vdovský plat.

Žal. úřad odkázal ve svém rozhodnutí též na důvody rozhodnutí osk; tato pak v důvodech svého rozhodnutí výslovně uvádí, že okolnost, že Augusta H. nežila po delší čas ve společné domácnosti se svým manželem a že obdržela od něho odbytné, je pro nárok na vdovský plat nerozhodnou. Nelze proto uznati důvodnou výtku stížnosti, že žal. úřad po této stránce věc neposoudil. Pokud pak jde o meritum řečené námítky, bylo již nahoře řečeno, že nárok na vdovský plat podle § 27 zák. o obec. úřednících není závislým na tom, zda vdova za trvání manželství požívala alimentace od svého manžela nebo ne. K tvrzení stížnosti, že se Augusta H. nároku na vdovský plat vzdala, jest uvést, že i kdyby se mohlo připustiti, že vdova po obecním úředníku by se mohla platně vzdáti nároku na vdovský plat, kteroužto otázku však nss nemusil za dané situace řešiti, nebylo by v daném případě lze mluvit o takovém vzdání se nároku na vdovský plat s právním účinkem vůči stěžující si obci již proto, poněvadž přijetím odbytného od manžela mohly snad zaniknouti nároky Augusty H. plynoucí jí z manželského svazku vůči manželu, nemohl však tím býti dotčen budoucí nárok jmenované vůči stěžující si obci na vdovský plat. Tento nárok je sice odvozen ze služebního poměru manželova, ale nesměřuje proti manželovi, nýbrž přímo proti obci samé. Že by pak byla Augusta H. vůči stěžující si obci samé prohlásila, že se vzdává nároku na vdovský plat, stížnost netvrdí.

Č. 10.248.

Školství (Slovensko): I. Z ustanovení § 15 zák. čl. XXXVIII: 1868 o sobě neplyne právo min. škol., odněti náboženské společnosti právo k vydržování církevní školy z důvodu, že přes trojí vládní napomenutí vytýkané vady školy nebyly odstraněny. — II. Lze právo takové vyvozovati z ustanovení § 11 téhož zák. čl.? — III. V uvedených směrech rozhoduje toliko faktický stav školy bez ohledu na to, zda vydržovatelka školy vytýkané závady odstraniti chtěla nebo mohla.

(Nález ze dne 4. ledna 1933 č. 18.452/32.)

Prejudikatura: Boh. A 8799/30, 9307/31, 9614/32.

Věc: Dr. Pavel J. v T. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o právo k udržování veřejné církevní školy.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Po trojím bezvýsledném vládním napomenutí, uděleném ve smyslu § 15 uh. zák. čl. XXXVIII:1868 řím.-kat. biskupskému úřadu v Trnavě, jako církevní vrchnosti řím.-kat. školské stolice ve F., udržova-

telky řím.-kat. ľudové školy tamtéž, prohlásil referát min. škol. v Bratislavě nař. rozhodnutím, že dnem 31. srpna 1932 přestává právo udržovatelky této školy udržovati veřejnou ľudovou školu, poněvadž nesplnila podmínek stanovených v § 11 bodu 1 zák. čl. XXXVIII:1868. Týmž dnem zastavil i další poskytování zálohy na požitky učitelů (učitelek) této školy, poskytované vzhledem na ustanovení § 45 učit. zák. č. 104/26 na účet vydržovatelky školy. Zároveň vzal na vědomí i opatření okresního úřadu, jímž bylo nařízeno ve smyslu §§ 23 a 42 cit. zák. politické obci F. zřízení obecní ľudové školy, a stanovil další pokyny ohledně školy, finančního nákladu a počátku vyučování v této škole.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost, nepopírajíc vůbec, že v době vydání nař. rozhodnutí nedostatky školy, vytýkané jí již při třech vládních napomenutích, dosud trvaly, dovozuje v první řadě, že z § 15 zák. čl. XXXVIII:1868 neplyne ještě právo žal. úřadu k odnětí práva udržování školy, kteréžto právo přísluší udržovateli školy podle § 11 cit. zák. Paragraf 15 cit. zák. dává prý pouze vládě právo, že může naříditi stavbu společné obecní školy, nevyhověl-li udržovatel církevní školy přes trojí vládní napomenutí svým povinnostem.

Po této stránce bylo by stížnosti přisvědčiti, avšak pouze potud, že ze samotného § 15 cit. zák. čl. neplyne ještě právo žal. úřadu k odnětí práva udržování veřejné školy, jež přísluší náboženské společnosti na základě §§ 10 a 11 cit. zák. Stížnost však přehlíží tu okolnost, že žal. úřad prohlásil zánik práva k udržování veřejné církevní školy z toho důvodu, že udržovatelka školy nesplnila podmínek, stanovených §em 11 bodem 1 cit. zák. Nesplnění podmínek souvisí ovšem s tím, že nebylo vyhověno třem vládním napomenutím, uděleným ve smyslu § 15 cit. zák., leč souvislost tato nemění nic na tom, že žal. úřad opírá své rozhodnutí po stránce stížností napadené o § 11 cit. zák. a nikoliv o § 15. Že by pak z § 11 takové právo žal. úřadu nepřislušelo, stížnost netvrdí a proto nebylo třeba jejími vývody se dále zabývati, ježto nejsou formulovány v námitky s hlediska § 11 cit. zák. a jdou tudíž mimo naříkané rozhodnutí.

Zůstává tudíž nař. rozhodnutí po této stránce stížností neotřeseno. Stížnost namítá ovšem ještě in eventum, že i v tom případě, kdyby vláda právo takové měla, nebyly by prý splněny podmínky, za jakých možno ho použití, ježto st-l podal proti třetímu vládnímu napomenutí stížnost k nss-u, která v době vydání nař. rozhodnutí nebyla rozhodnuta a není tudíž ani rozhodnuto, zda podle zákona neučinil st-l zadost podmínkám mu uloženým.

Po této stránce bylo by však uvážiti, že pravoplatnost a vykonatelnost vládních napomenutí, tak jako každého jiného před nss-em naříkaného správního aktu, řídí se předpisy — ať již všeobecnými ať speciálními — o řízení správním, t. j. před správními úřady, dlužno proto na takový akt, vydaný konečnou stolicí, pohlížeti jako na pravoplatný a vykonatelný a nebrání tomu ani okolnost, že proti němu je podána stížnost k nss-u (§ 17 zák. o ss). Dokud eventuelní zrušující nález nss-u není vydán, možno proto přistoupiti i k výkonu správního aktu; chce-li se strana uchrániti této exe-

kuce, může z důvodů uvedených v § 17 zák. o ss žádati u správního úřadu za přiznání odkladného účinku. Neučiní-li tak, nebo není-li jí odkladný účinek přiznán, pak výkonu správního aktu nestojí nic v cestě.

V daném případě pak ani strana netvrdí a ani ze správních spisů neplyne, že by bylo žádáno za přiznání odkladného účinku vzhledem k tomu, že proti III. vládnímu napomenutí byla podána stížnost k nss-u. Rovněž tak nepopírá stížnost, že v době stanovené III. vládním napomenutím neodstranila vytýkané vady na církevní škole, a že vady ty byly tu i v době vydání nař. rozhodnutí. Nelze proto za daného skutkového i právního stavu v rámci stížností napadeném shledati nezákonnost v tom, že v daném okamžiku, kdy podle konstantní judikatury tohoto soudu rozhoduje jediné faktický stav školy, v níž se vyučuje (srov. Boh. A 8799/30, 9307/31 a 9614 32), žal. úřad prohlásil, že právo k udržování stávající veřejné ludové školy ve F. náboženskou společností přestává, ježto nebyly splněny podmínky tohoto práva, dané v § 11 bodu 1 zák. čl. XXXVIII:1868.

Ale pak padá i sama sebou výtku nezákonnosti odnětí státní podpory, poskytované vzhledem k § 45 učit. zák. č. 104/26 na účet vydržovatelky školy, poněvadž stížnost nezákonnost tuto zdůvodňuje jediné tím, že je nezákonným prohlášení žal. úřadu o tom, že právo k udržování uvedené veřejné školy přestává.

Č. 10.249.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Osvobození od dávky podle § 52 zák. č. 44/27 nenastává, nechal-li stavebník část převedeného pozemku nezastavěnou z jiného důvodu, než z toho, že zastavění celé plochy nebylo stav. úřadem připuštěno.

(Nález ze dne 5. ledna 1933 č. 21.159/32.)

Prejudikatura: Boh. A 4885/25.

Věc: Město Bratislava proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Záručním platebním rozkazem starosty města Bratislavy ze 16. září 1927 byla Janu H. a jeho manželce vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu nemovitosti ve vložce č. ... v Bratislavě smlouvou trhovou z 29. září 1926. Městské zastupitelstvo podané odvolání zamítlo z těchto důvodů: Strana žádá osvobození od dávky na základě zák. ze 7. dubna 1927 č. 44 Sb. Paragraf 52 tohoto zák. stanoví, že jsou osvobozeny od dávky převody stavebních parcel, které byly zastavěny v celé povolené výměře; jest tedy hlavní podmínkou osvobození, aby parcely bylo k stavbě plně využito. V daném případě bylo úředně zjištěno, že výměra parcely č. ... jest 315 m²; z této plochy zastavitelné skutečně zastavěna plocha 119.48 m², na dvůr se připočítává 63 m², celkem tedy 182.48 m²,